

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobkyně: Z. Š.
proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2022 č. j. MSK 138214/2021

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou ze dne 4. 5. 2022 domáhala přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí (dál také jen „MUFO“ nebo „stavební úřad“) ze dne 6. 9. 2021, sp. zn. MUFO_S 2428/2018, zn. MUFO 28702/2021. Uvedeným rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobkyně o obnovu společného územního a stavebního řízení ukončeného pravomocným společným rozhodnutím ze dne 31. 3. 2016, sp. zn. MUFO_S 1427/2016 pro soubor staveb pod společným názvem „Rodinný dům včetně přípojek sítí“ na pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. X.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

2. Žalobkyně uvedla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 7 dospěl k závěru, že není pochyb, že společné řízení sp. zn. MUFO_S 1427/2016 bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím ve věci a současně není pochyb o tom, že žalobkyně byla účastníkem řízení, které požaduje obnovit, neboť otázka jejího účastenství byla vyřešena v rozhodnutí Krajského úřadu č. j. MSK 18303/2020 ze dne 30. 1. 2020 v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 9. 2018, č. j. 25 A 12/2018-41. Uvedený závěr žalovaného nemá oporu v § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný zcela pominul fakt, že stavebním úřadem do okruhu účastníků řízení, které požadovala obnovit, zařazena nebyla, důsledkem čehož je zpochybnění závěrů žalovaného v souvislosti s nabytím právní moci společného rozhodnutí ze dne 31. 3. 2016.
3. Za této situace má žalobkyně za to, že posouzení toho, jak mělo být vyhodnoceno její podání ze dne 9. 4. 2018 s názvem „Podnět k zahájení obnovy řízení“ a jak mělo být procesně vyřízeno, má pro věc zcela zásadní význam, jak vyplývá z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2008 č. j. 1 As 45/2007-48 a ze dne 17. 2. 2009 č. j. 2 As 25/2007-118, byť je žalovaný považuje za nepřiléhavé, když námitky žalobkyně posuzoval z hlediska lhůt pro podání odvolání, nikoliv z pohledu nesplnění podmínek pro požadovanou obnovu řízení, čímž se žalovaný nevypořádal s tím, zda podání ze dne 9. 4. 2018 s ohledem na zpochybnění právní moci společného rozhodnutí ze dne 31. 3. 2016 není doplněním odvolání ze dne 4. 9. 2017. Žalovaný dále nenapravit pochybení stavebního úřadu, který nereagoval na vyjádření žalobkyně ze dne 22. 7. 2020, čímž byla žalobkyně zkrácena na svých právech ve smyslu § 36 správního řádu.
4. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Zrekapituloval průběh správních řízení a v souladu se závěry napadeného rozhodnutí zdůraznil, že otázka účastenství žalobkyně ve společném řízení byla vyřešena v rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2020, v němž v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 9. 2018, č. j. 25 A 12/2018-41 konstatoval, že žalobkyně je účastníkem společného řízení s tím, že není podstatné, zda stavební úřad s žalobkyní ve společném řízení jednal, ale zda jí z materiálního hlediska postavení účastníka náleželo.
5. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval i námitkou žalobkyně, že vyznačený den právní moci společného rozhodnutí (19. 4. 2017) ve spojení s odvoláním žalobkyně ze dne 4. 9. 2017 nemá oporu v rozsudku NSS ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118. Zdůraznil také, že v důsledku opomenutí účastenství žalobkyně ve společném řízení byla vyvrácena domnělá právní moc společného rozhodnutí (3. 5. 2016). Žalobkyně se o vydání společného rozhodnutí dozvěděla dne 1. 9. 2017, kdy jí byla poskytnuta kopie rozhodnutí. Žalovaný dále připomněl, že rozsudkem NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 10 As 68/2021-50 byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 1. 2021, č. j. 22 A 37/2020-37, kterým soud zamítl žalobu žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2020, č. j. MSK 18303/2020 o zamítnutí odvolání žalobkyně proti společnému rozhodnutí pro opožděnost. Pokud se jedná o podání žalobkyně ze dne 9. 4. 2018, toto žalovaný posoudil podle jeho obsahu jako žádost o obnovu společného řízení, a to po pečlivé úvaze až poté, kdy bylo postaveno najisto účastenství žalobkyně ve společném řízení.

Zjištění z obsahu správních spisů

6. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 22. 2. 2016 byla správnímu úřadu doručena stavebníkem (společnost SIDL s. r. o.) žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení na výše uvedený stavební záměr. Rozhodnuto o žádosti bylo dne 31. 3. 2016, kdy správní úřad rozhodl o umístění staveb a zároveň vydal stavební povolení. Toto společné územní rozhodnutí a stavební povolení bylo doručeno účastníkům územního řízení vymezeným podle § 85 odst. 1 a 2 stavebního zákona a zároveň účastníkům stavebního řízení podle § 109 stavebního zákona; z obsahu spisu vyplývá, že poslednímu z účastníků bylo rozhodnutí doručeno 15. 4. 2016. Při vymezování okruhu účastníků přitom stavební úřad dospěl k závěru, že v daném případě žalobkyni toto právní postavení nepřísluší, neboť její vlastnická ani jiná práva k pozemku nemůžou být přímo dotčena, vzhledem k tomu, že vlivy z umístění respektive z provádění staveb na pozemek v jejím vlastnictví nezasahují. Dne 1. 9. 2017 žalobkyně v rámci nahlížení do spisu uvedla, že se cítí být účastníkem řízení o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení jako vlastník sousedního pozemku par. č. XC v kat. území X a dále jako osoba s právem cesty k pozemku XD na základě odstupní smlouvy ze dne 4. 2. 1952. Téhož dne žalobkyně podala žádost o okamžité zastavení stavebních prací, jelikož tyto práce byly započaty, ačkoli stavebník neměl stavební povolení či jiné opatření stavebního úřadu. Následně, dne 4. 9. 2017, bylo stavebnímu úřadu doručeno odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí, které podala jako opomenutý účastník řízení podle § 84 správního řádu. Rozhodnutím ze dne 5. 1. 2018 zamítl žalovaný odvolání žalobkyně jako nepřipustné, když dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla opomenutým účastníkem společného řízení. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem podepsaného soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 25 A 12/2018-41, přičemž kasační stížnost žalovaného byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2020, č. j. 2 As 348/2018 - 32. Rozhodnutím ze dne 30. 1. 2020, č. j. č. j. MSK 18303/2020 zamítl žalovaný odvolání žalobkyně proti společnému rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant nad Ostravicí ze dne 31. 3. 2016 č. j. MUFO 10311/2016, jako opožděné. Proti tomuto rozhodnutí si žalobkyně podala žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 13. 1. 2021, č. j. 22 A 37/2020-37 zamítl, přičemž kasační stížnost žalobkyně proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 10. 6. 2021, č. j. 10 As 68/2021-50.
7. Mimoto žalobkyně dne 9. 4. 2018 podala ke krajskému úřadu ve věci předmětného společného rozhodnutí podání nazvané „Podnět k zahájení obnovy řízení“. Stavební úřad o této žádosti rozhodl nejdříve usnesením ze dne 2. 5. 2018, zn. MUFO 14512/2018 tak, že podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu řízení o žádosti o obnovu řízení zastavil při závěru, že se jedná o žádost zjevně právně nepřipustnou, když podle stavebního úřadu v té době nebyla žádost podána účastníkem řízení. V průběhu řízení o odvolání žalobkyně proti tomuto usnesení bylo zrušeno krajským soudem rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobkyně proti společnému rozhodnutí jako nepřipustného a nebylo postaveno najisto, zda žalobkyně je či není účastníkem společného řízení, přerušil žalovaný odvolací řízení o odvolání proti zastavení řízení o žádosti žalobkyně o obnovu řízení. Krajský úřad totiž podal proti rozsudku krajského soudu ze dne 26. 9. 2018 kasační stížnost, která byla následně zamítnuta. V mezidobí však byla žalovanému uložena rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2019, č. j. 25 A 177/2019 povinnost rozhodnout o odvolání žalobkyně proti společnému rozhodnutí, a proto rozhodl žalovaný již výše zmiňovaným rozhodnutím ze dne 30. 1. 2020, č. j. MSK 18303/2020. Poté žalovaný zrušil v odvolacím řízení usnesení stavebního úřadu ze dne 2. 5. 2018 o zastavení řízení o žádosti o obnovu společného řízení a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení.

8. V něm rozhodl stavební úřad dne 6. 9. 2021 tak, že žádost o obnovu společného řízení zamítl; o odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl u ústního jednání dne 22. 3. 2023, ke kterému se nedostavil žádný z účastníků, přičemž svou neúčast omluvili a souhlasili s jednáním v jejich nepřítomnosti.
10. Podáním ze dne 15. 3. 2023 žalobkyně v rámci omluvy z ústního jednání nad rámec již uvedených skutečností doplnila, že v souvislosti se zpochybněním nabytí právní moci společného rozhodnutí ze dne 31. 3. 2016 odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 12. 2020, č. j. 22 A 28/2020-42. Má za to, že se jedná o obdobný případ a řízení v projednávané věci je zatíženo vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.
11. Podstatou primární žalobní námitky žalobkyně je, že nemůže obstát prvostupňové ani napadené rozhodnutí, neboť podmínkou pro povolení obnovy řízení je mj. že žadatel o obnovu řízení byl účastníkem řízení, které požaduje obnovit. Za situace, kdy správní orgán prvního stupně v průběhu řízení o společném souhlasu do doby vydání rozhodnutí dne 31. 3. 2016 žalobkyni do okruhu účastníků nezahrnul, zakládá podle žalobkyně pochybnost o tom, jak mělo být naloženo s jejím podáním ze dne 9. 4. 2018, jež nazvala „Podnět k zahájení obnovy řízení.“
12. Tato námitka není důvodná.
13. Jak vyplývá z podrobného obsahu správních spisů, stavební úřad skutečně žalobkyni nejprve v průběhu řízení o společném rozhodnutí nezahrnul mezi účastníky společného řízení, přičemž o správnosti tohoto postupu byl zprvu přesvědčen také žalovaný, který rozhodnutím ze dne 5. 1. 2018 zamítl odvolání žalobkyně ze dne 4. 9. 2017 jako nepřípustné, neboť žalobkyně nebyla podle žalovaného účastníkem řízení.
14. Nicméně, v důsledku rozsudku podepsaného soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 25 A 12/2018-41 (ve spojení s navazujícím rozsudkem NSS o kasační stížnosti žalovaného) a v návaznosti na rozsudek podepsaného soudu ze dne 28. 11. 2019, č. j. 25 A 177/2019 žalovaný dospěl v rozhodnutí ze dne 30. 1. 2020, č. j. MSK 18303/2020 k závěru, že žalobkyni svědčilo postavení účastníka řízení o společném rozhodnutí; nicméně odvolání žalobkyně ze dne 4. 9. 2017 zamítl jako opožděné.
15. Z uvedeného vyplývá, že pro řízení o společném rozhodnutí platí, že žalobkyni svědčilo postavení účastníka řízení. Je tedy bezpochyby splněna podmínka § 100 odst. 1 správního řádu, tedy, že návrh na povolení obnovy řízení může podat pouze účastník řízení, které požaduje obnovit. V tomto je třeba zcela přisvědčit závěrům žalovaného uvedených podrobně a přesvědčivě v napadeném rozhodnutí.
16. Je pravdou, že v důsledku odvolání žalobkyně ze dne 4. 9. 2017 coby opomenutého účastníka řízení nemohlo společné rozhodnutí nabýt právní moci dne 3. 5. 2016. Tato skutečnost však nemá žádný vliv na posouzení žádosti žalobkyně o obnovu řízení o společném rozhodnutí.

17. Krajský soud ve shodě s žalovaným hodnotí jako nepřiléhavý odkaz žalobkyně na rozsudky NSS ze dne 9. 1. 2008 č. j. 1 As 45/2007-48 a ze dne 17. 2. 2009 č. j. 2 As 25/2007-118, a to ani s přihlédnutím k závěrům vysloveným v rozsudku podepsaného soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 22 A 28/2020-42.
18. Situace řešená v uvedených rozsudcích je totiž odlišná od projednávané věci. V nyní přezkoumávaném správním řízení se totiž žalobkyně o vydaném rozhodnutí dozvěděla dne 1. 9. 2017 a v návaznosti na to podala odvolání, které však bylo v souladu s § 84 odst. 1 věta první správního řádu (žalobkyně totiž nebyla účastníkem řízení ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu) zamítnuto jako opožděné. Je tedy zřejmé, že uplatnila-li žalobkyně jako (opomenutý) účastník řízení posléze mimořádný opravný prostředek – žádost o obnovu řízení, nemůže být za uvedené situace její podání ve smyslu citované judikatury vyhodnoceno podle svého obsahu a s ohledem na průběh řízení jako odvolání. Odvolání totiž žalobkyně jako řádný opravný prostředek již uplatnila.
19. Pokud se jedná o námitku, že žalovaný nenapravil pochybení stavebního úřadu, který nereagoval na vyjádření žalobkyně ze dne 22. 7. 2020, nelze ani této námitce s ohledem na výše uvedené přiznat důvodnosti. Samotná skutečnost, že se stavební úřad se ve svém rozhodnutí nevyjádřil k podání žalobkyně ze dne 22. 7. 2020 (v němž žalobkyně argumentovala právě rozsudky NSS ze dne 9. 1. 2008 č. j. 1 As 45/2007-48 a ze dne 17. 2. 2009 č. j. 2 As 25/2007-118) nečiní prvostupňové rozhodnutí bez dalšího nezákonné. Nadto, žalovaný se uvedeným postupem stavebního úřadu, jakož i námitkou žalobkyně podrobně zabýval a s jeho posouzením se, jak výše uvedeno, krajský soud ztotožňuje.

Závěr a náklady řízení

20. Jelikož krajský soud neshledal důvodné žalobní námitky, žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nebyla přiznána náhrada nákladů řízení proti žalobkyni, neboť jeho náklady nepřesáhly běžnou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 22. března 2023

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu